

Heidi

Johanna Spyri

*Johanna Spyri'nin aynı adlı eserinden Ilse Bintig tarafından
kısaltılarak kaleme alınmıştır.*

Resimleyen: Daniele Winterhager

Çeviren: Saadet Bağçacı

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, 2024
Yeni Baskı: Beyaz Balina Yayınları, 2025

ÇOCUK KLASİKLERİ: HEIDI

Johanna Spyri

Özgün adı: Heidi

ISBN: 978-605-188-737-1

© 2017 Arena Verlag GmbH, Würzburg, Almanya. <http://www.arena-verlag.de>

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları, AnatoliaLit Agency aracılığıyla
Arena Verlag GmbH'den alınmış olup Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Çeviren: Saadet Bağcı

Grafik tasarım: Erbil Kargı

Baskı: **Özlem Matbaacılık ve Reklamcılık Ltd. Şti.**
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi Bodrum Kat No: 2bb4
Topkapı - İstanbul

Cilt: Buluş Mücellit, İstanbul
Matbaa Sertifika No: 51888

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4
Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69

Faks: 0212 544 66 70

Yayınevi Sertifika No: 49238 info@beyazbalina.com.tr

İÇİNDEKİLER

Büyükbabaya Gidiş.....	5
Keçi Sütü ve Saman Yatak.....	11
Pamuk, Afacan ve Toraman.....	19
Keçi Çobanı Peter ve Kör Büyükanne.....	27
Alplere Veda.....	37
Başka Bir Dünya.....	43
Şanssızlık ve Kötü Sözler.....	53
Kedi Şansı ve Kedi Korkusu.....	61
Boynuzlu Harf.....	71
Büyükanne ve Mucize.....	77
Gecenin Gizemi ve Kötü Bir Keşif.....	85
Yanan Tepeler ve Hışırdayan Çamlar.....	95

Büyükbabaya Gidiş

sviçre'nin küçük bir kasabasında bir çocuk teyzesiyle birlikte Alplerdeki yaylalardan birine çıkan yolda yürüyordu. Küçük kız yusyuvarlak bir cüceye benziyordu çünkü teyzesi neredeyse sahip olduğu tüm giysileri giydirmişti ona: üç elbise, kırmızı bir yün şal ve ağır dağ ayakkabıları.

Yolcular yarı yolda bir kadınla karşılaştılar. Onları görünce duran kadın, “Günaydın Dete! Bu çocuk kim?” diye sordu

Dete, “Bu Heidi,” diye yanıt verdi. “Kız kardeşimin kızı.”

“Anlamıştım,” dedi kadın. “Zavallı yavrucak! Bir çocuğun hem annesiz hem babasız kalması ne korkunç! Senin çocukla ilgileniyor olman çok iyi!”

“Evet ama artık maalesef yapamayacağım,” dedi Dete.
“Frankfurt’a taşınmam gerekiyor. Zengin birinin evinde iş buldum. Çok iyi maaş verecekler.”

“Çocuk nerede kalacak peki?” diye sordu kadın.

Dete, “Yaylada yaşayan büyükbabasına götürüyorum işte,” diye açıkladı.

Kadın, “Yok artık!” diye patladı. “Ciddi misin? Çocuğu Alp-Amca’ya mı götürüyorsun? Delirdin mi? Çocuğa nasıl bir kötülük yaptığının farkında mısın sen, Dete? Kasabada herkes ondan söz ediyor. Oğluyla gelininin

ölümünden sonra kimseyle konuşmaz oldu. Yaylada, dağ başındaki kulübesinde tek başına yaşıyor ve yanına yanaşmaya kalkan herkesi kovalıyor. Hayattan bezmiş bu ihtiyara mı bırakacaksın küçücük çocuğu?” Kadın öfkeden kendini kaybetmiş gibiydi ama Dete yalnızca, “Karar verildi. Çocuk büyükbabasına gidecek!” dedi.

Neyse ki Heidi kadınların konuştuklarını dinlememişti. Bir keçi sürüsünü önüne katmış, Alp Dağları’nın yüksek yaylalarındaki otlaklara çıkaran keçi çobanı Peter’in peşinden koşuyordu. Oğlanın hafif giysilerini ve çıplak ayaklarını görünce o da durmuş, üstündeki kat kat elbiseleri ve ağır dağ ayakkabılarını çıkarıp bir kenara atmıştı. Tiril tiril iç çamaşırlarıyla keçilerin ve çoban çocuğun arkasında hoplayıp zıplayarak ilerliyordu.

Teyzesi kızın soyunduğunu görünce çok kızdı. “Sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırdı. “Sana aldığım o güzel giysileri nasıl çıkarıp oraya buraya atarsın? Seni nankör çocuk!”

Heidi, “Ama hava çok sıcak!” diye seslendi. “Onlara ihtiyacım yok ki!” Çoban çocuk da ağzı kulaklarında sırtıyordu. Çocuklar keçiler gibi hoplayıp

zıplayarak ilerlerken Heidi'nin teyzesi nefes nefese, oflayıp puflayarak dik yamacı tırmanıyordu. Kan ter içinde kalmıştı.

Heidi, çocuğa, “Bu keçiler senin mi?” diye sordu.

Çoban Peter başını sallayarak, “Hayır,” dedi. “Köydeki insanların. Ben onları sabahları alıp akşam da evlerine bırakıyorum.”

“Keçileri alıp nereye gidiyorsun?” diye sordu Heidi.

Keçi çobanı, “Alplerdeki yemyeşil çayırlara elbette,” diye yanıt verdi. “Hayvanlar orada rahat rahat otluyor. Hem karınları iyice doyuyor hem de istedikleri gibi koşup oynuyorlar.”

Heidi, o zaman keçilerin yayıldığı o dağlar güzel olmalı, diye düşündü. Sorulacak çok soru vardı da keçi çobanı onu konuşturmuyordu ki! Genellikle yalnız olduğu için konuşacak birini bulunca dili çözülmüştü. Alplerdeki yaşantısını tüm detaylarıyla anlattı. Kısa süre sonra Heidi çocuğun nerede yaşadığını da öğrenmişti. Oğlan uzakta, bir dağın eteğinde, rüzgâr almayan, korunaklı bölgedeki bir kulübeyi göstererek, “Ben orada

yaşıyorum işte,” dedi. “Annem ve kör büyükannemle birlikte. Annemin adı Brigitte, büyükanneme ise herkes büyükanne der. Sen de öyle diyebilirsin.”

Yüzü mutlulukla aydınlanan Heidi, “Hep bir büyükannem olsun istemişimdir!” diye haykırdı.

Heidi hemen arkasından teyzesinin, “Önce büyükbaban ve kulübesiyle tanışacaksın,” dediğini duydu. Kadının çocukları izlemekte oldukça zorlandığı belli oluyordu. Sonunda bir tepeye geldiler. Alp-Amca düzlükteki kulübenin önünde bir bankta oturuyordu. Doğruca büyükbabasının yanına giden Heidi yaşlı adama elini uzatarak, “Merhaba büyükbaba!” dedi. “Bundan sonra seninle kalacağım.”

Yaşlı adam sertçe, “Ne? O da ne demek?” diyerek bakışlarını Dete’ye çevirdi.

“Heidi senin torunun,” diye karşılık verdi Dete. “Oğlun Tobias ile gelinin Adelheid’in çocuğu. Ben üstüme düşenden fazlasını yaptım. Artık çocukla ilgilenme sırası senin! Ona iyi davran bence. Aşağıda, Dörfli’de hakkında daha da kötü konuşmasınlar!”